

KRZYSZTOF KARASEK

Nem egy kakas kukorékol, hanem egy ember

Már nem ismerhetem meg Weöres Sándort,
 egy éve meghalt, ezt akkor tudtam meg,
 mikor kiszálltam a repülőgépből.
 Talán jobb is így, mondja barátom, S.,
 élete alkonyán
 nem nyújtott kellemes látványt. Nyáladzott,
 ahogy beszélt,
 nyála végigfolyt az állán
 és a zakójára csöppent. Ajkán
 szétmállottak a szavak,
 talán jobb is így, ismétlem,
 bár meggyőződés nélkül.
 Meggyőződés nélkül, mert nem hiszem,
 hogy ne lehetett volna késleltetni a bukását.
 Láttam az ember fennsíkjait, és láttam
 a kétségbeesés völgyét.
 Hallottam, hogyan rikolt
 levágott fejével a kakas, és hogyan
 ismételteti az ember századok óta e sikolyt,
 e perzselő sikolyt. A lángoló lét
 bozótja, melyről lehullnak
 a kérgek, kifolyik a nyál – a test korsója
 megreped, és kiszóródnak a szavak, fájdalom,
 hogy már nem ismerhetem meg Weöres Sándort.
 Füstölnek a jelentések tábortüzei,
 még szállong a korom a szoba
 elhagyott ketrecében. Érzem az alakot,
 bár nem látom a személyt.
 Nem egy kakas kukorékol, hanem egy ember.
 Hallom, ahogy a haldokló légben dalol a feje,
 a levágott feje, hallom a sikolyt.
 Azután csend. Csak az átmetszett nyakból
 bugyog a szikrázó fény.

1990. december 30.

Zsille Gábor fordítása

Krzysztof Karasek (1941) lengyel költő, író, kritikus. Az ún. Új Hullám, másképpen '68-as nemzedék egyik legjelesebb alkotója. Tucatnyi verseskötet mellett elbeszélései és esszéketetei is megjelentek. Varsóban él.